

[Dagmar Andreassen.]

erne og en spredning af kapitalværdierne, og det har man sigtet efter, i hvert fald når det drejer sig om byerhvervene, og også med stort held. Jeg må vel have lov at sige, at det har været mindre målbevidst, når det drejede sig om de kapitalværdier, som fast ejendom repræsenterer.

Men samtidig med at man har ført denne politik, har man glemt at diskutere, hvordan man så ville finansiere industrien, den industri, der kræver større og større kapital, hvis den fortsat skal hæve produktionen med faldende manuel arbejdsindsats. Hvad har så konsekvensen været? En stadig stigende del af vor samlede opsparing bliver investeret i huse, institutioner og landbrug og en stadig mindre del i de producerende erhverv. Og ingen kan vel for alvor tro på, at vi på den måde kan holde et konkurrencedygtigt erhvervsliv. Samtidig oplever vi beklageligt ofte, at virkelig gode virksomheder opkøbes af udenlandske koncerner, simpelt hen fordi der ikke er fornødne midler til anlægskapital på det danske kapitalmarked. Eller måske, sagt på en anden måde: de midler, der er, er bedre anbragt i obligationer eller direkte i fast ejendom.

Vi kan i det radikale venstre godt være enige med ministeren i, at det er urealistisk, at byerhvervene skal have eller kan få en indtjening, der er så stor, at de bliver selvfinansierende, men er det meningen, at det fortsat skal være mere attraktivt at investere i jord og bolig end i produktion?

Forslaget til ØD skulle vel nok have afhjulpet dette problem, men jeg vil gerne have lov at sige, at når ministeren beklager, at det har fået en så unuanceret behandling, er det faktisk regeringens eget ansvar. For det første satte man en forkert etiket på hele sagen, og selve forslaget var behæftet med så mange uheldige bivirkninger, at det simpelt hen ikke duede. Men vi vil godt i det radikale venstre være med til at diskutere en eller anden form for samfundsopsparing til erhvervsinvesteringer, hvis ikke vi kan finde frem til ordninger, der gør det attraktivt nok for den enkelte frivilligt at investere i produktion. Men det må gøres, så fordelene ved et liberalt erhvervsliv bevares. Samfundsmidler må efter det radikale venstres opfattelse ikke tvinges ind i eksisterende virksomheder, men skal stå som et

tilbud til dem, der mangler penge, og pengene skal udlånes gennem eksisterende kreditinstitutioner, så alene økonomien i virksomheden er afgørende kriterium.

Hvad er så målsætningen med hele erhvervsstrukturen i Danmark? Danmark er jo endnu i dag kendetegnet ved at have mange mindre industrivirksomheder. Ifølge den lille publikation „Industriens hovedtal for 1972“ havde vi i 1969 6.033 industrivirksomheder, hvoraf 4.425 havde under 50 ansatte. Det vil altså sige, at 75 pct. af de virksomheder, som går under betegnelsen industrivirksomheder, havde under 50 ansatte, og kun 89 havde over 500 ansatte. Og selv om der nok har været en tilbøjelighed til at tro, at mindre erhvervsvirksomheder var mindre konkurrencedygtige, så er det ikke en regel, der generelt kan holde. På masser af områder er de konkurrencedygtige, men vi kan gøre meget for at udrydde dem, hvis vi vil dem til livs.

Vi har også i Danmark en masse mindre håndværksvirksomheder. Vil vi af med dem? Eller vil vi give dem en chance? Selv om det i dag er kendt, at i hvert fald for de ansatte er klima og trivsel bedst i de små firmaer, vil det radikale venstre nøjes med at sige, at der bør tilstræbes en politik, som er neutral over for virksomhedsstørrelser. Men en sådan politik har jo ikke været ført. Vi har lagt administrative byrder ud, der virker forvriddende, idet de vejer langt tungere på mindre virksomheder. Der er heller ikke skattemæssig neutralitet imellem de forskellige virksomhedsformer, og det er uheldigt, fordi start meget ofte sker i et personligt ejet firma. De medarbejdende hustruer behandles skattemæssigt på en måde, der også diskriminerer. Jeg ved godt, at en del af disse ulemper kan afskaffes, hvis man laver aktieselskaber eller anpartsselskaber. Men skal man i grunden tilstræbe, at enhver håndværker laver anpartsselskab? Modsat med hensyn til de store virksomheder, hvor der jo er adskillige eksempler på, at vi fra samfundets side har givet direkte subsidier og stadig gør det.

Det kan godt være, at der ikke er så megen uoverensstemmelse partierne imellem, eller i hvert fald imellem regeringspartiet og det radikale venstre. Flere af de erhvervslovsforslag, handelsministeren har fremsat, kunne tyde på, at der ikke i hvert fald mel-